

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **R. D.**

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KUKHK-10106/DS/2016/Er

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále i jen „*správní orgán*“) ze dne 30. 11. 2015, č. j. P/1919/2015/OS1/Dvo, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením jeho ust. §

4 písm. c), když dne 5. 6. 2015, v 09:57 hodin, jako řidič jel v katastru obce Hradec Králové, ul. Jana Černého, u cizinecké policie (ve směru z centra města Hradec Králové směrem na obec Předměřice nad Labem) s motorovým vozidlem Jeep Wrangler, registrační značky x, přičemž v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h, upravenou přenosnou dopravní značkou na nejvyšší povolenou rychlost 30 km/h (rychlost byla snížena z důvodu konání festivalu Rock for People), mu byla naměřena rychlost jízdy 53 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení + 3 km/h tak byla žalobci naměřena skutečná rychlost jízdy 50 km/h. Žalobce tak překročil dovolenou rychlost jízdy o 20 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč, jakož i povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. V první žalobní námitce žalobce namítal nezákonnost napadaného rozhodnutí pro vady řízení. V souvislosti s tím poukazoval na to, že se v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí domáhal sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, která bude o podaném oprávněm prostředku rozhodovat, a to za účelem případného vznesení námítky podjatosti. Žalovaný se však touto námitkou vůbec nezabýval. Podle žalobce šlo o zásadní pochybení, neboť základním procesním právem osoby obviněné ze spáchání přestupku je vznést námitku podjatosti, pokud tato osoba shledá možné podezření o nestrannosti či zaujatosti oprávněné úřední osoby. Toto základní procesní oprávnění vyplývá z § 14 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Předpokladem jeho uplatnění je však právě znalost takové osoby, a to ještě před vydáním meritorního rozhodnutí. Tento předpoklad je realizován prostřednictvím ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, podle něhož: „*O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.*“. Žalovaný ale na žádost žalobce nijak nereagoval, čímž bylo žalobci fakticky znemožněno realizovat jeho procesní oprávnění vyplývající z ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce zatížil žalovaný tímto postupem žalované rozhodnutí vadou, která způsobila jeho nezákonnost. Žalobce nemohl námitku podjatosti vznést.
3. Žalobce pokračoval s tím, že mohl legitimně očekávat, že na jeho žádost bude ze strany žalovaného reagováno, a to ať už sdělením oprávněné úřední osoby, či zamítnutím jeho žádosti. V důsledku tohoto legitimního očekávání nečinil ve věci žádné další procesní úkony. Možnost uvedení podstatných skutečností svědčící o jeho nevině, a navržení důkazů k jejich prokázání, si žalobce ponechával až do doby, kdy mu bude totožnost oprávněné úřední osoby sdělena. Tyto procesní úkony se mu totiž jevily do doby, než bude o totožnosti oprávněné úřední osoby srozuměn, jako neúčelné, kdy v případě vznesení námítky podjatosti by oprávněná úřední osoba stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé, tedy až na úkony neodkladné (viz § 14 odst. 3 správního řádu). Zejména pak měl žalobce obavu uvádět další rozhodné skutečnosti a skutkové okolnosti ve věci, když tyto by mohly být ze strany podjaté úřední osoby proti němu zneužity.
4. Z uvedeného žalobce dovodil, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých procesních právech, kdy mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti svědčící o jeho nevině a důkazy tyto skutečnosti potvrzující. Bylo tak zasaženo do jeho práva na obhajobu,

vyplývající Listiny základních práv a svobod. Tento postup se projevil podle žalobce i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně. Zjištěný skutkový stav je totiž podle něho zásadně v rozporu s požadavkem vymezeným právní zásadou materiální pravdy.

5. V další žalobní námitce (od bodu 15 žaloby) žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, což spatřuje v neurčitosti výroku žalovaného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně totiž neuvedl ve výroku svého rozhodnutí formu zavinění. Přesto žalovaný v rámci rozhodnutí o podaném opravném prostředku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez dalšího potvrdil. Žalobce namítá, že uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí je zákonnou náležitostí, které nebylo dostáno.
6. Žalobce zdůraznil, že skutek, ve kterém je spatřován přestupek, musí být náležitě individualizován a konkretizován, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednoznačné individualizace a konkretizace skutku má pak být dosaženo i uvedením přesné formy zavinění, ve které byl přestupek spáchán, a to přímo ve výroku rozhodnutí. Tyto náležitosti stanovilo ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dříve platného, podle něhož *„Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce.“*
7. Jednoznačná individualizace skutku má vyloučit možnost, aby pro stejný skutek nebylo znovu zahájeno další správní řízení, překážka věci zahájené (*litispendence*) a aby o tomto skutku již nebylo pravomocně rozhodnuto, překážka věci rozhodnuté (*rei iudicate*). Současně individualizací a konkretizací skutku má být naplněna právní zásada *ne bis in idem*, tedy že pachatel protiprávního jednání může být pravomocně potrestán za skutek toliko jednou.
8. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahoval uvedení formy zavinění, ve které byl přestupek spáchán, a právě tento nedostatek působí podle žalobce nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí.
9. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak spočívá podle žalobce ve skutečnosti, že se v něm žalovaný nedokázal dostatečně vypořádat s námitkou žalobce, vznesenou již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce namítal, že: *„Obviněný rozporuje existenci dopravní značky se snížením rychlosti na 30km/h v místě, kde probíhalo měření. V daném místě se žádná taková značka nenacházela, z toho důvodu obviněný jel rychlostí 50km/h dle právního předpisu, která je v místě obecně platná, jak jinak uvádí také policisté ve svém úředním záznamu.“*
10. Správní orgán prvního stupně neprovedl žádný důkaz, který by toto žalobcovu tvrzení vyloučil. Obstaral si pouze prostřednictvím policie vyjádření zasahujících policistů, což však nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu 51 odst. 1 správního řádu. Toto vyjádření nebylo v řízení o přestupku ani nijak provedeno a správní orgán prvního stupně ani žalovaný z něj nevycházeli v rámci svých rozhodnutí. K této otázce pokračoval žalobce následovně:

„[21] Jak uvedl sám žalovaný v rámci svého rozhodnutí: „Dokazování bylo provedeno záznamem o přestupku a ověřovacím listem rychloměru a jako podpůrný listinný materiál byly čteny oznámení o přestupku a úřední záznam zasahující policejní hlídky“.

Je tedy patrné, že správní orgány vyjádření zasahujících policistů do svého dokazování nezahrnuly. Obstarání důkazního prostředku je jen jednou z částí vlastního dokazování, kdy následně důkazní prostředek musí být zákonným způsobem v řízení proveden, a konečně pak dle zásady volného hodnocení důkazů správním orgánem zhodnocen.

[22] Pokud tedy správní orgány chtěly vyjádření v řízení o přestupku provést, mělo tak být učiněno jeho přečtením. Žalobce by současně musel mít možnost se provedení tohoto důkazu účastnit a případně k němu vznést své námitky, jak vyplývá z jeho práva na obhajobu. Odmítnutí této možnosti by představovalo závažný zásah do jeho ústavním pořádkem garantovaného práva.

[23] Řízení o přestupku jakožto řízení trestního charakteru je ovládáno zásadou bezprostřednosti. Správní orgán dle této zásady smí přihlídnout jen k důkazům, které před ním byly přímo provedeny. Vyjádření policistů v řízení řádným způsobem ve správním řízení nebylo provedeno. Současně jak žalobce sám uvedl v rámci svého rozhodnutí, k tomuto vyjádření nebylo ze strany správních orgánů ani nijak přihlíženo.

[24] Žalobce současně namítá, že toto vyjádření nepředstavuje důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Jakékoliv skutečnosti tvrze policisty mají být v řízení o přestupku uváděny prostřednictvím svědecké výpovědi. Policisté mají v pozici svědka vypovídat, co bezprostředně vnímali svými smysly. Obcházet svědeckou výpověď pomocí písemného vyjádření není možné.

[25] Svědecká výpověď je úkonem ústním a současně bezprostředním. Svědkovi má být nejprve umožněno, aby souvisle vylíčil všechny rozhodné skutečnosti, a následně je stran rozhodných skutečností možno svědkovi klást otázky. Obviněnému musí být umožněno, aby se svědecké výpovědi sám účastnil, a současně je mu dovoleno klást svědkovi otázky. Toto oprávnění představuje projev jeho práva na obhajobu, garantované Listinou základních práv a svobod.

[26] Vyjádření policistů nelze považovat za důkazní prostředek, kdy se svou povahou jedná o „pouhý“ úřední záznam. Ten však v žádném případě není důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Úřední záznam slouží pouze jako podklad správnímu orgánu k posouzení, jaké důkazy bude třeba v řízení za účelem zjištění skutkového stavu provést.

[27] Na základě úředního záznamu pak může správní orgán rozhodnout, že provede relevantní důkaz, například svědeckou výpověď. Svědecká výpověď pak bude oním důkazem, ke kterému bude možno v řízení o přestupku přihlídnout. Žalovaný zásadním způsobem pochybil, když podstatné skutečnosti případu dovozoval pouze na základě úředního záznamu. Ten nelze považovat za důkazní prostředek.

[28] Pokud správní orgán chtěl skutečnosti uvedené ve vyjádření policistů prokázat způsobem předvídaným právními předpisy, měl za tímto účelem předvolat a vyslechnout zasahující policisty. Právě jejich svědecká výpověď by pak představovala relevantní důkaz.

[29] Žalobce se v tomto ohledu odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku

2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“

[30] Na základě výše uvedeného je patrné, že se žalovaný s žalobcovou námitkou ohledně absence dopravního značení omezující nejvyšší povolenou rychlost na 30 km/hod. nedokázal řádně vypořádat. Toto rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, kdy jako takové musí být zrušeno. Žalobce se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007 – 84: „Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, a to tehdy, pokud v případě správního trestání za více správních deliktů z výroku ani z odůvodnění rozhodnutí zřetelně nevyplyne počet a popis jednotlivých skutků, za něž je delikvent postižen, a správní orgán se opomene vyjádřit k námitce, podle níž jeden ze skutků, jimiž se správní orgán v řízení zabýval, správním deliktem není.“

11. Žalobce uzavřel žalobu s tím, že správní orgány nedokázaly v řízení o přestupku dostatečně zjistit skutkový stav věci. Nejvyšší povolená rychlost v době a v místě provádění měření nebyla upravena přenosnou dopravní značkou na 30 km/hod., ale vyplývala přímo z právního předpisu. Žalobce nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil a přestupku se tedy nedopustil. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise a v řízení o přestupku došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před žalovaným, kdy toto porušení mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
12. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 20. 6. 2016. Shrnul v něm dosavadní průběh přestupkového řízení a k uplatněným žalobním námitkám uvedl v podstatě následující.
14. Na základě vyjádření k obsahu správního spisu ze dne 5. 10. 2015 požádal správní orgán o součinnost Policii ČR, Dopravní inspektorát Hradec Králové, a to ohledně prověření umístění dopravní značky, která v místě spáchání přestupku omezovala nejvyšší povolenou rychlost, tj. 50 km/h na 30 km/h z důvodu konání festivalu Rock for People. Policie ČR doložila Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 25. 5. 2015, včetně mapky rozmístění přenosných dopravních značek, provedené společností INKA, dopravní značení – Hradec Králové, s.r.o., a fotografii DZ B 20a v Hradci Králové, ulici Jana Černého za křižovatkou s ulicí Piletická, ve směru Předměřice nad Labem (viz č. l. 28 – 30 správního spisu). Písemností ze dne 26. 10. 2015 správní orgán oznámil zmocněnci ukončení dokazování a poučil jej o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato písemnost mu byla doručena dne 30. 10. 2015.
15. Po provedeném dokazování vzal správní orgán I. stupně za podklad rozhodnutí oznámení o přestupku, úřední záznamy, důkaz záznamem o přestupku a ověřovacím

listem, které prokázaly, že přestupek byl spáchán dne 5. 6. 2015 v 09:57 hodin vozidlem tov. zn. Jeep Wragler, registrační značky x. Ověřovací list jednoznačně prokázal, že záznamové zařízení stejně jako samotný měřič rychlosti byly řádně kalibrovány a schváleny k měření rychlosti s koncem platnosti ověření dne 22. února 2016. Žalovaný dodal, že opomněl sdělit žalobci, která oprávněná úřední osoba bude ve věci rozhodovat.

16. K námitce týkající se nestanovení formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že novela zákona o přestupcích účinná ke dni 1. 10. 2015, která přinesla povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, dopadá na řízení o přestupku zahájená po tomto datu V přezkoumávané věci bylo řízení zahájeno před 1. 10. 2015.
17. Žalovaný je toho názoru, že správním orgánem I. stupně byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, který obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a zadokumentováno. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání, s tím, že výše sankce odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu.
18. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51 odst. 1, když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

20. Žalobce předně namítal, že ačkoliv jeho zmocněnec v odvolání výslovně požádal žalovaného, aby jej „poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat“, aby mohl případně vznést námitku podjatosti, žalovaný této žádosti nevyhověl. Přitom dle § 15 odst. 4 správního řádu měl žalobce (jeho zmocněnec) na poskytnutí požadované informace nesporný nárok. Žalovaný proto postupoval podle žalobce v rozporu s citovaným zákonným ustanovením, když na výslovnou žádost jeho zmocněnce o sdělení oprávněné úřední osoby rozhodovat ve věci nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Tímto postupem měla být žalobci vzata možnost podjatost oprávněné úřední osoby namítat. V uvedeném žalobce spatřoval zkrácení svých procesních práv a nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro vady řízení. Tento postup se měl projevit i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

21. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za správný, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.*“
22. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: „...*samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.*“
23. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada přestupkového řízení by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobce v tomto směru neuvedl jediný důvod, který by byl i jen v náznacích mohl tvrzenému (respektive teoreticky možnému) nasvědčovat, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost.
24. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
25. Dle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla

krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by mohl žalobci přisvědčovat.

26. Tvrzení žalobce, že byl v řízení „nečinný“, když se měl v úmyslu k věci vyjádřit až po sdělení jména oprávněné úřední osoby, má krajský soud za účelové. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je totiž zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby se v průběhu přestupkového řízení vyslovoval k věci co nejméně. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno Předvolání k podání vysvětlení ze dne 29. 6. 2015, obsahující identifikaci skutku. Žalobce na ně nereagoval, a proto mu bylo správním orgánem zasláno Oznámení a Předvolání k projednání přestupku ze dne 27. 8. 2015, a to na den 1. 10. 2015. Zmocněnec žalobce se k tomuto jednání bez jakékoliv omluvy nedostavil. Po skončení dokazování správní orgán konstatoval, že provedené důkazy jsou dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Zmocněnec žalobce se vyjádřil k věci podáním ze dne 5. 10. 2015. V něm v podstatě konstatoval, že žalobce jel v souladu s právním předpisem rychlostí 50 km/h, když v daném místě nebyla dopravní značka omezující tuto rychlost na 30 km/h. Musela být podle něho odstraněna vandaly. Žádný důkaz na podporu svého tvrzení v tomto směru ale žalobce nenavrhнул.
27. Přesto správní orgán požádal dopisem ze dne 8. 10. 2015 Policii ČR o podání informace k umístění přenosné dopravní značky, která v daném úseku v souvislosti s konáním hudebního festivalu Rock for People omezovala nejvýše povolenou rychlost, tj. 50 km/h na 30 km/h. Policista Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, dopravního inspektorátu, Hradec Králové, pprap. M. L., k této otázce uvedl, že dne 5. 6. 2015 vykonával spolu s dalšími policistkami službu v daném místě, v němž byla snížena rychlost v obci na 30 km/h, a to z důvodu konání již výše zmíněného hudebního festivalu. Konstatoval, že: *„Před samotným měřením rychlosti v tomto úseku jsem si zkontroloval správné umístění dopravních značek a vše jsem zadokumentoval na videokameru. Po dobu našeho měření rychlosti v daném místě u příslušné dopravní značky, která snižuje nejvyšší dovolenou rychlost na 30 km/h stála jiná hlídka Policie ČR, která tam plnila služební povinnosti (hlídka stála na křižovatce ulic Piletická – Jana Černého). Správné umístění dopravních značek jsme průběžně kontrolovali mezi jednotlivým měřením rychlosti při každém průjezdu.“* Na základě této žádosti se stal součástí dosavadního správního spisu i přestupkový spis Policie ČR ohledně přestupku R. D. – žalobce (viz č.l. 25 až 30 správního spisu), v němž je dále rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. 5. 2015, jímž byla stanovena přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích v daném prostoru, obsahující i mapovou přílohu s vyznačením umístění přechodných dopravních značek a dále fotografie umístění dopravní značky DZ B 20a v Hradci Králové v ulici Jana Černého za křižovatkou s ulicí Piletická, ve směru Předměřice nad Labem, která regulovala – omezovala i rychlost žalobce, respektive jde o značku, která se podle něho měla stát cílem vandalů. Nic takového však prokázáno nebylo. Jde o svislou dopravní značku na kovové tyči.
28. Podáním ze dne 26. 10. 2015 seznámil správní orgán zmocněnce žalobce Ing. M. J. o ukončení dokazování, přičemž jej zároveň poučil o tom, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak je pak zřejmé z protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, bylo při něm provedeno i dokazování výše uvedeným policejním spisem. Žalobce, respektive jeho zmocněnec, tak

měl možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí. Opakovaně se však k jednání nedostavil a ani poté se k věci již nevyjádřil. Po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015 totiž proti němu podal pouze blanketní odvolání, v němž nebyla uplatněna jediná věcná námitka. Jakoby by ani žádné neměl, a přitom, jak je zřejmé z dalšího postupu, bylo kalkulováno s tím, že námitka ohledně neexistence dopravní značky na snížení rychlosti zůstane opomenuta. Proč jinak by ji žalobce v odvolání vůbec nezmiňoval, ale věnoval jí podstatný obsah žaloby?

29. Tento postup používaný zmocněncem Ing. M. J. je obstrukční a účelový podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. . přímo pojednává obsáhle rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd.).
30. K této účelové strategii patří právě postup, kdy uvedený zmocněnec podává jen blanketní odvolání, když neuvede žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná shora jmenovaným advokátem, se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud je tak v podstatě „stylizován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup má podle názoru krajského soudu za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a je založen na tom, že soud některé z této celé palety účelových námitek vyhoví a rozhodnutí zruší, protože soud ve správním soudnictví již nemůže plně nahradit činnost správního orgánu. V případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, a to zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení (viz §76 odst. 1 písm. b/ s.r.s.) a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Pro žalobce pak s tou nadějí, že bude dosaženo prekluze jeho odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu.
31. V dané věci je postup žalobce, zastoupeného v přestupkovém řízení zmocněncem Ing. M. J. a v řízení o žalobě shora uvedeným advokátem, zcela nepochybně součástí takového účelové a obstrukční procesní taktiky. I zde totiž nejprve Ing. J. uvedl v řízení před správním orgánem I. stupně jen ničím konkrétním nespecifikované pochybnosti a požaduje po správních orgánech, aby prováděly rozsáhlé dokazování ohledně existence omezující dopravní značky v daném místě. Poté již tuto námitku nezmiňoval, když podal pouze blanketní odvolání a až v soudním řízení se žaloba jenom „hemží“ různými spekulativními úvahami a návrhy na doplnění dokazování. Takový postup vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako účelový, když v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“.
32. Z uvedeného je zřejmé, že zmocněnec žalobce přistupoval k věci cíleně a účelově, když se k jednáním nařízeným správním orgánem nedostavoval a neřešil okolnosti přestupku tam, kde by to bylo nejúčelnější. Vždyť teprve po projednání přestupku, kdy již měl správní orgán soustředěny všechny podklady pro rozhodnutí v dané přestupkové věci (jak plyne z obsahu protokolu ze dne 1. 10. 2015) a mohl tedy ve věci rozhodnout, vznesl

najednou zmocněnec žalobce námitku, že v místě měření nebyla značka omezující rychlost na 30 km/h. Vzhledem k ní ale provedl správní orgán ještě došetření věci v tomto směru, které však již na věci nic nezměnilo. Není tedy pravdou, jak žalobce uvádí v žalobě, že by se správní orgán touto námitkou nezabýval a že by k ní dokonce neprovedl důkaz. Na straně třetí nahoře prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. MMHK/172925/2015, je totiž k této otázce uvedeno následující:

„Dne 5. 10. 2015 na Magistrát města Hradec Králové došlo vyjádření ke spisu, ve kterém obviněný odmítá tvrzení, že by se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kdy měl jet na místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 30 km/h rychlostí 50 km/h. Obviněný rozporuje i existenci dopravní značky se snížením rychlosti na 30 km/h v místě, kde probíhalo měření, neboť se podle něho v daném místě žádná taková značka nenacházela, z toho důvodu jel obviněný rychlostí 50 km/h dle právních předpisů, která je v místě obecně platná. Konání festivalu Rock for People jmenovaný nerozporuje, ale přenosná dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost na 30 km/h nebyla v úseku umístěna. V případě, že by tomu tak bylo, muselo dojít k tomu, že účastníci festivalu, kteří byli pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek tuto odstranili, přesunuli nebo jinou činností způsobili nepřítomnost této dopravní značky. V závěru obviněný navrhl, aby řízení o přestupku bylo zastaveno dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Správní orgán vyhověl námitce obviněného v části, kde sděluje, že v místě měření absentovalo přenosné dopravní značení s informací o snížené rychlosti na 30 km/h a požádal příslušný odbor Policie ČR o doplnění informace, zda policejní hlídka, která jízdu s motorovým vozidlem jmenovaného dokumentovala, následně prověřila umístění přenosné dopravní značky, která v měřeném úseku v souvislosti s konáním hudebního festivalu Rock for People, omezovala nejvýše povolenou rychlost na 30 km/h. Poté, co byl spis doplněn o požadované, bylo zasláno Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí na den 30. 11. 2015 v 09:00 hod., avšak k jednání se nikdo nedostavil, neomluvil. Správní orgán konstatuje, že obsah spisového materiálu Policie ČR č.j. 55886/PŘ-2015050206 v počtu listů 1 – 8 (tj. mimo jiné Oznámení přestupku, ze kterého vyplynulo, že pan R. D., nar. ..., S. 578, H. K. je podezřelý z přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů a porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Řidič se ke svému jednání nevyjádřil, odmítl se i podepsat.; Úřední záznam zasahujícího policisty s popisem průběhu kontroly a poznámkou, že pan D. nevyužil možnosti se ve věci vyjádřit.; Záznam o přestupku, kde je zaznamenána naměřená rychlost vozidla – 53 km/h, datum a čas - 5. 6. 2015 v 09:57 hod., vozidlo se kterým byl spáchán přestupek – Jeep Wrangler, registrační značka – x a místo měření – Hradec Králové – Jana Černého. Poznámka: Měřená rychlost v obci v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h – naměřená rychlost 50 km/h po odečtu tolerance. Vozidlo zaznamenáno s čitelnou RZ, tj. x a identifikovatelným záměrným křížem.; Ověřovací list č. 8012-OL-70053-15 s datem vydání 23. února 2015 pro silniční laserový rychloměr LTI 20/20 TruCAM s dobou platnosti do 22. února 2016.; Osvědčení č. 004/2015 DI pro měřícího policistu číslo průkazu: 262055, které ho opravňuje provádět měření laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM.; (-) Součástí podkladu pro rozhodnutí bylo i vyjádření Policie ČR, neboť správní orgán reagoval na vyjádření ke spisu ze dne 5. 10. 2015 zasláné zmocněncem jmenovaného, který odmítá tvrzení, že by se jmenovaný dopustil výše popsaného přestupku a kde rozporoval existenci dopravní

značky, která snižovala rychlosti na 30 km/h v místě, kde probíhalo měření, protože se podle něho v daném místě žádná taková značka nenacházela, a v případě, že by tomu tak bylo, muselo dojít k tomu, že účastníci festivalu, kteří byli pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek tuto odstranili, přesunuli nebo jinou činností způsobili nepřítomnost této dopravní značky, kdy v závěru navrhl, aby řízení o přestupku bylo zastaveno dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a zaslal žádost o podání informace o tom, zda policejní hlídka, která předmětné jednání řidiče dokumentovala, následně prověřila umístění přenosné dopravní značky, která v daném úseku v souvislosti s konáním hudebního festivalu Rock for People, omezovala nejvýše povolenou rychlost, tj. 50 km/h na 30 km/h.

Policií ČR bylo provedeno doplnění předmětného spisu, přičemž zasahující policista mimo jiné popsal, že před samotným měřením rychlosti v tomto úseku zkontroloval správné umístění dopravních značek a vše zadokumentoval na videokameru. Po dobu měření rychlosti v daném místě u příslušné dopravní značky, která snižovala dovolenou rychlost na 30 km/h stála jiná hlídka Policie ČR, která tam plnila služební povinnosti. Správné umístění dopravních značek průběžně kontrolovali mezi jednotlivým měřením rychlosti při každém průjezdu. Součástí doplnění spisu bylo i Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích a to k datu platnosti úpravy, tj. od 4. 6. 2015 do 6. 6. 2015 z důvodu konání festivalu Rock for People, současně s plánkem umístění příslušného dopravního značení i s fotodokumentací dopravního značení, které upravovalo v daném místě sníženou rychlost na 30 km/h. Na základě zjištěného správní orgán dospěl k závěru, že důkazy obsažené v předmětném spisovém materiálu jsou dostatečně průkazné, kdy skutkový stav věci byl náležitě zjištěn a je nepochybné, že obviněný z přestupku svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Obviněnému byla ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit, tento nevyužil svého práva a proto v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k tomu, že přítomnost obviněného nebyla bezpodmínečně třeba, neboť podklady byly úplné, byl skutek projednán v jeho nepřítomnosti.“

33. Neodpovídá tedy žalobnímu tvrzení, že by správní orgán uvedenou námitku vyloučil z předmětu svého rozhodování. Ostatně při dokazování listinami v nepřítomnosti dalších osob není třeba tyto listiny číst, ani popisovat, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly nebo uvést úvahy správního orgánu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
34. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci již ke dni 1. 10. 2015, kdy byl přestupek projednán. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, se projednání přestupku nezúčastnil, ani svoji neúčast při něm nijak neodůvodnil. Na základě až poté uplatněné námitky, týkající se absence dopravní značky omezující rychlost v daném místě na 30 km/h, provedl správní orgán doplňující šetření a následné dokazování (viz výše), jehož výsledky však již na dosavadním skutkovém stavu nic nezměnily. Takto získanými důkazními prostředky (viz policejní správní spis uvedený výše) byly provedeny důkazy při jednání dne 30. 11. 2015, jehož se zmocněnec žalobce opět nezúčastnil. O toto jednání, o jeho závěry, neprojevoval zájem ani poté (tedy celý měsíc), když rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o přestupku mu bylo doručeno až dne 30. 12. 2015.

Nic proti němu nenamítal (myšleno jednání konané dne 30. 11. 2015), ačkoliv by se dalo očekávat, že v případě jakýchkoliv námitek proti němu by je uplatnil v odvolání.

35. K dokazování listinami v nepřítomnosti účastníků řízení možno ještě zopakovat, že je není třeba číst (v daném případě čteny byly), jak plyne i z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 – 337, s jehož závěry se nadepsaný krajský soud zcela ztotožňuje a na něž odkazuje (dále viz citace): *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil.“*
36. Z uvedeného plyne, že i v případě, že by vůbec nebyl učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V nadepsané věci byly v protokolu z dokazování zaznamenány rozhodující skutečnosti pro rozhodnutí ve věci (viz výše), přičemž nebyla zjištěna procesní pochybení, v jejichž souhrnu by bylo pochyb o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však žalobce nevyužil.
37. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru, Dopravního inspektorátu, Hradec Králové, oznámení o přestupku žalobce v dopravě ze dne 5. 6. 2015, v němž je tento náležitě konkretizován datem a časem jeho spáchání, popisem porušení příslušného ustanovení zákona o silničním provozu, k němuž došlo a tomu odpovídající skutkovou podstatou daného přestupku. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že oznámení policejního orgánu (úřední záznam) o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a samo o sobě jako dostatečný důkazní prostředek neobstojí. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu vyhotoveném policistou totiž slouží jeho svědecká výpověď, nikoli tento záznam (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 80/2013 - 18). Rozhodnutí v přezkoumávané věci ale není vystavěno na žalobcem zmiňovaném oznámení o přestupku, ani úředním záznamu (viz bod 21 žaloby), nýbrž na zcela relevantním důkazním prostředku, jímž byl v průběhu přestupkového řízení proveden důkaz. A tím je příslušná fotodokumentace. Ta je shora sice označena jako *„Záznam o přestupku“*, nelze ji však již jen pro to dávat na roveň se standardním oznámením o přestupku sepsaným policistou, či jeho záznamem o přestupkové události. Materiálně jde o dvě zcela rozdílné věci. Fotografie je výstupem z měřicího zařízení, pracujícího v režimu automatizovaného měření a tedy na vůli policisty nezávislým důkazním prostředkem. Dále byl v průběhu přestupkového řízení proveden důkaz ověřovacím listem použitého rychloměru s dobou jeho platnosti do 22. 2. 2016 a osvědčením svědčícím o tom, že policista, který měření rychlosti prováděl, absolvoval k tomu potřebné školení (viz č.l. 1 až 8 správního spisu).

38. Již jen těmito důkazy byla v projednávané věci dostatečně prokázána vina žalobce, že se dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pro věc bylo zejména klíčové to, že důkaz o rychlosti zmíněného vozidla byl pořízen právě měřícím zařízením, které nejen splňovalo všechny zákonné požadavky, ale bylo obsluhováno i k tomu vyškolenou obsluhou. Měření bylo prováděno v úseku schváleném příslušným orgánem veřejné správy a rovněž o tom, že zmíněné vozidlo řídil sám žalobce, nevznikly žádné pochybnosti. Fotografie řidiče předmětného vozidla zřetelně zachycuje, pokud by jím nebyl žalobce, jistě by to namítl. V podrobnostech pak odkazuje krajský soud na odůvodnění žalovaného, jakož i prvoinstančního správního rozhodnutí, s nimiž se plně ztotožňuje.
39. K námitce účelového charakteru, že v daném místě nebyla dopravní značka omezující rychlost na 30 km/h, krajský soud dodává, že žalobce tížilo v tomto směru důkazní břemeno. Zásada oficiality v přestupkovém řízení totiž znamená, že důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného (žalobce) z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Pokud by tomu tak nebylo, znamenalo by to, že jakékoliv tvrzení obviněného z přestupku by musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V daném případě dle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, když výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním. Žalobce zůstal jen v rovině účelového zpochybnění, ničím nedoloženého, které nemohlo v dané věci založit důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí (viz § 3 správního řádu).
40. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal, k porušení procesních práv žalobce nedošlo.
41. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že rozhodnutí je nesrozumitelné pro neurčitost výroku, když v něm není uvedena forma zavinění daného přestupku. Podle § 77 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sice v době rozhodování již výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musel obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, atd., přičemž v přezkoumávané věci nebyl naplněn co do formy zavinění přestupku. Dlužno však poznamenat, že tato nová úprava platila jen cca 2 měsíce, že zde byla určitá setrvačnost v rozhodování, především se však uvedené pochybení práv žalobce nijak nedotklo.
42. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích platila zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. V daném případě je nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu stačilo zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak. Správní orgán I. stupně na straně 4 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že jednání obviněného je zákonem přímo za přestupek označeno v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (viz druhý odstavec shora), že zájem společnosti, který byl jeho jednáním porušen je zřejmý - že se neřídil jeho § 4 písm. c).

43. Vzhledem k uvedenému nemohl prvostupňový správní orgán dospět k jinému závěru, než že žalobce naplnil subjektivní stránku skutkové podstaty projednávaného přestupku minimálně ve formě nedbalostní, byť tento poznatek není vyjádřen v textu rozhodnutí (včetně jeho výroku) explicitně. Že se však prvoinstanční správní orgán otázkou zavinění zabýval, svědčí právě jeho odůvodnění na straně 4., čtvrtý odstavec shora. Namítaný nedostatek nečiní rozhodnutí nezákonným nebo nepřezkoumatelným, jak namítal žalobce, neboť nebylo nutné prokazovat formu zavinění. Nelze proto ani namítat rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu materiální pravdy. Správní řád ukládá správnímu orgánu zjistit stav věci prostý důvodných pochybností. Při uplatňování zásady materiální pravdy je tedy správní orgán povinen zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, což prvostupňový správní orgán učinil. Krajský soud proto nemůže, než konstatovat, že správní orgán I. stupně uvedeným požadavkům vyhověl, neboť dostatečně zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, když žalobce se dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě a současně nebylo nutné prokazovat vážnější formu zavinění. Žalovaný se s jeho závěry ztotožnil.
44. Na základě výše uvedeného krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

45. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. září. 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce